

citetur virtus, est quod Homerum tuum amplectaris, & attentè evolvas, qui infinita eius exēpla tibi amplissimè suppeditabit, unde sese illa augeri manifestè apud te sentiat, & eum suo damno huius amoris & attētionis fructus hostes tui postmodū experiantur. Sic apud eundē tuum Vatem refricata sibi à Minerua Tydei patris memoria, Troianū exercitū maiore cū alacritate Diomedes profligavit. Vide ergo quid tibi offerā. Poētā nempe, qui solos istos strepitus bellicos intonabit, & ad praelia classicū tibi quodāmodò canet: nihil humile, nihil abiectum, nihil à Regiæ Maiestatis gravitate & officio alienū referēs, nisi ubi illo tuo iudicij acumine vitia à virtutibus erunt discernēda, quæ tamē sedulo & diligēter Poēta tuus distinguere solet. Homericum opus habeam calamo, si Homeri dignitatē dignè velim hac in parte prosequi. Mihi tamē sufficit, digitum ad ipsos fontes intendisse, unde Maiestas tua reliqua, quæ mea infantia eloqui non potest, si lubet, hauriat. Quod idē de Prudētia, quā Rege dignā virtutē dixi, tum præceptis tum exēplis intelligi volo. Quæ licet in Iliadē passim disseminentur, at peculiare Odysseæ volumen uberius & copiosius cōplectitur, quibus etiā potissimum destinatū à Poēta fuit: quorū enarratione supersedeo, ne diutius Maiestatem tuā ab ipsius Poēta lectione remover. Quod si feceris, nihil sine exēplo nobilissimo feceris. Alexander Magnus tanto studio Homerū complexus est, ut totam Iliadē & maximam Odysseæ partem memoria calluerit, sed & emēdasse proprio Marte Iliadē in Geographo legimus. Ecce quātus Imperator Poētā nostram amavit & excoluerit: rationem autē amādi, rationē excolendi eam demū habuit, quæ eius Poēsīm solam verè regiā existimaret, ut Philippo patri interrogāti, cur tantoperè illi incumberet, respōdisse memoratur. Hinc Homericam Iliadē semper cū pugione sub pulvino eum repositā habuisse prodidit Onesicritus, quā etiam precioso illo Persico Narthecio includere postea solitū referunt. Idem studiū circa hunc Vatē in Cassandro Macedonia Rege fuisse tradidit Caristius. Tantū ergo tibi Vate offero, Rex illustrissime, qui se satis ex superioribus argumentis, suaq; lectione dignū tua Maiestate prodet. Addidi nōnullos meos in eum Cōmentarios, eos quidē nullius per se momēti, sed lōgo satis & accurato, quantū in me situm est, labore cōscriptos. Quos tibi eō gratiores esse opto, quō primus hoc scribēdi genere utrumq; volumen Homericū perpetuo contextu exornavi, idq; præter vulgatū in hunc Poētā scribentium morē, qui cum in verborū enucleatione maximè occupentur, ego res ipsas attentione dignas potissimum tractavi, unde etiā aliquid amplius reliquis præstare poterā, si iuuenili meo feruori maturitas iudicij & rerū experientia, quæ nō nisi longa etate cōparatur, affuissent. Ut ut se res habeat, quod hac in re potui, id volui totū tuum esse, ut si facultas illa magis in reliquis meis studijs adoleuerit, eundē animum & voluntatē eō magis aucturū iri intelligas: cuius ut in presentia rationē duntaxat habeas, summis precibus à tua Maiestate flagito: quam Deus Opt. Max. in longos annos tuis subditis & Ecclesiæ Christianæ protegat & conseruet. Vale Rex Illustrissime, & Mecænas clementissime. Basileæ Rauracorum 12. Iunij, anno 1583.

Regiæ tuæ Maiestati

addictissimus

Ioannes Spondanus.